

Skutki prawne doręczenia decyzji administracyjnej pełnomocnikowi pocztowemu – glosa do wyroku NSA z dnia 8 lutego 2023 r., I OSK 2545/19

Legal effects of service of an administrative decision on a postal representative –
gloss to the judgment of the Supreme Administrative Court of 8 February 2023,
I OSK 2545/19

Правовые последствия вручения административного решения доверенному
представителю почтовой службы – комментарий к решению
Высшего Административного Суда от 8 февраля 2023 г.,
I OSK 2545/19

Правові наслідки вручення адміністративного рішення поштовому
повноваженому – коментар до судового рішення
Вищого адміністративного суду Польщі (NSA) від 8 лютого 2023 р.,
I OSK 2545/19

ANDRZEJ KRASUSKI

Dr hab., prof. Uniwersytetu Jana Długosza w Częstochowie
e-mail: akrasuski@akrasuski.com, <https://orcid.org/0000-0002-7724-3751>

Streszczenie: Glosa do wyroku NSA z dnia 8 lutego 2023 r., I OSK 2545/19, przedstawia uwagi do wykładni przepisów prawa materialnego i procesowego, dotyczących sytuacji prawnej małżonka i jednocześnie współnika spółki cywilnej utworzonej przez małżonków, który bez wiedzy został włączony do postępowania administracyjnego w charakterze strony. Uwagi te przedstawione zostały na tle problematyki doręczenia oraz weryfikacji decyzji organu pierwszej instancji poprzez ustanowionego pełnomocnika pocztowego, do której odnosiła się sprawa rozpoznana kasacyjnie. Glosa zawiera, z jednej strony, aprobujące stanowisko dotyczące rozstrzygnięcia NSA poprzez uchylene wyroku WSA w Szczecinie z dnia 30 maja 2019 r., II SA/Sz 124/19. Z drugiej prezentuje krytyczne stanowisko dotyczące uzasadnienia wyroku NSA, w zakresie wyróżnionych w niej zagadnień. Prezentowane w glosie stanowisko zostało oparte na metodzie formalno-dogmatycznej.

Słowa kluczowe: doręczenie, ostateczność, odwołanie, przywrócenie terminu, pełnomocnictwo pocztowe

Summary: Gloss to the judgment of the Supreme Administrative Court of 8 February 2023, I OSK 2545/19, provides comments on the interpretation of the substantive and procedural law provisions concerning the legal situation of a spouse and, at the same time, a partner in a civil law partnership formed by the spouses, who has been included in administrative proceedings as a party without their knowledge. These comments are presented against the background of the issue of service and the verification of the decision of the first instance authority by the appointed postal representative, to which the case reviewed in cassation referred. The gloss contains, on the one hand, an approving stance on the Supreme Administrative Court's settlement by setting aside the judgment of the Voivodeship Administrative Court in Szczecin of 30 May 2019, II SA/Sz 124/19. On the other hand, it presents a critical stance on the justification of the Supreme Administrative

Court's judgment, with regard to the issues highlighted therein. The stance presented in the gloss is based on the formal-dogmatic method.

Key words: service, finality, appeal, reinstatement of deadline, postal power of attorney

Резюме: В правовом комментарии к постановлению Высшего Административного Суда от 8 февраля 2023 г. I OSK 2545/19 представлены разъяснения по толкованию норм материального и процессуального права, касающихся правового положения супруга и одновременно партнера в простом товариществе, образованном супругами, который без ведома был включен в административное производство в качестве стороны. Эти замечания были представлены на фоне проблемы вручения и верификации решения органа первой инстанции доверенным представителем почтовой службы, на которое ссылалось дело, рассмотренное в кассационном порядке. Комментарий содержит, с одной стороны, одобрительную позицию в отношении решения Высшего Административного Суда, отменившего постановление Воеводского Административного Суда в Щецине от 30 мая 2019 г., II SA/Sz 124/19. С другой стороны, в ней представлена критическая позиция в отношении обоснования постановления Высшего Административного Суда в части освещенных в нем вопросов. Представленная в комментарии позиция основана на формально-догматическом методе.

Ключевые слова: вручение, окончательность, обжалование, восстановление срока, почтовая доверенность

Анотація: Коментар до судового рішення Вищого адміністративного суду Польщі від 8 лютого 2023 р., I OSK 2545/19, вміщає зауваження, що стосуються тлумачення норм матеріального та процесуального права щодо правового становища одного із подружжя, який одночасно є співучасником спільної підприємницької діяльності, заснованої подружжям, якого без їх відома було залучено до адміністративного процесу як сторону. Зазначені зауваження висвітлювалися на тлі питання вручення та перевірки рішення органу першої інстанції через призначеного поштового повноваженого, про що йдеться у справі, яка розглядалась у касаційному порядку. З одного боку згаданий коментар висловлює схвальну позицію щодо рішення Вищого адміністративного суду Польщі про скасування рішення Воеводського адміністративного суду в Щецині від 30 травня 2019 року, II SA/Sz 124/19. З іншого боку, він представляє критичну позицію щодо обґрунтування рішення Вищим адміністративним судом щодо висвітлених у ньому питань. Викладена в коментарі позиція ґрунтується на формально-догматичному методі.

Ключові слова: вручення, остаточність, оскарження, відновлення строку, поштова довіреність

Tezy wyroku

1. Brak doręczenia decyzji administracyjnej względnie ustalenie, iż zostało ono dokonane z obrazą przepisów traktujących o doręczeniu, oznacza, iż termin do wniesienia odwołania nie rozpoczął swojego biegu.
2. Możliwość skorzystania z wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania służy jedynie stronie, której organ doręczył decyzję.

Wstęp

Glosa do wyroku NSA z dnia 8 lutego 2023 r., I OSK 2545/19¹, przedstawia refleksję prawniczą, przy uwzględnieniu metody formalno-dogmatycznej, nad wykładnią przepisów prawa materialnego i procesowego², kształtujących sytuację prawną małżonka i jednocześnie współnika spółki cywilnej utworzonej przez współmałżonków, który bez wiedzy został włączony do postępowania administracyjnego w charakterze strony. Rozważania ujęto w kontekście wywołanej tą sprawą problematyki doręczenia decyzji organu pierwszej instancji poprzez ustanowionego pełnomocnika pocztowego i uprawnień do jej weryfikacji.

Glosa jest aprobująca co do rozstrzygnięcia w zakresie uchylecia wyroku WSA w Szczecinie³ z dnia 30 maja 2019 r., II SA/Sz 124/19⁴, i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, na podstawie art. 185 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi⁵. Zawiera natomiast krytyczne stanowisko dotyczące uzasadnienia wyroku NSA, w zakresie wyróżnionych w niej zagadnień.

Istota poruszanej w glosowanym wyroku sprawy dotyczy oceny prawnej skuteczności doręczenia małżonkowi (M.S.) decyzji Prezydenta S.⁶ z dnia 26 maja 2003 r., orzekającej o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego w prawo własności działki położonej w miejscowości S.⁷ i w konsekwencji skutków procesowych wynikających z tego doręczenia.

Analizowana przez NSA sprawa ma charakter złożony, co wynika ze:

1) sposobu wniesienia, w dniu 13 kwietnia 2000 r. do Organu, wniosku o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w miejscowości S., przysługującego M.S. i J.S., w prawo własności⁸, w kontekście oceny jego skuteczności oraz statusu prawnego wnioskodawców w postępowaniu wszczętym na jego skutek;

2) sposobu doręczenia Decyzji 2003, mając na uwadze udzielone przez J.S. i M.S. pełnomocnictwo pocztowe W.M. i z punktu widzenia oceny statusu W.M., jak również z zastrzeżeniem, że doręczona została jedna Decyzja 2003 dla J.S. i M.S.;

¹ LEX nr 3504017.

² Przepisy analizowane były w brzmieniu obowiązującym w dacie podejmowania czynności prawnych i faktycznych.

³ Dalej: Sąd I Instancji.

⁴ LEX nr 2688120.

⁵ Tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 1685 z późn. zm.

⁶ Dalej również jako Organ.

⁷ Dalej: Decyzja 2003.

⁸ Dalej: Wniosek 2000.

3) doręczenia J.S. przez Organ Decyzji 2003 w dniu 20 sierpnia 2013 r., na skutek wniosku o doręczenie, złożonego przez J.S. w dniu 25 lipca 2013 r., z punktu widzenia zasadności tego wniosku i skutków prawnych doręczenia.

W celu analizy zagadnień prawnych, wyłonionych na tle rozpatrywanej kasacyjnie sprawy, zasadne jest postawienie głównych pytań prawnych, uszczegóławiających zagadnienia sformułowane w glosowanym wyroku, w tym:

1) czy Wniosek 2000 został skutecznie wniesiony, a także kto powinien zostać uznany za stronę tego postępowania?

2) jaki jest skutek prawny doręczenia decyzji administracyjnej pełnomocnikowi pocztowemu? W tym kontekście: w jakim trybie nastąpiło doręczenie Decyzji 2003, tzn. czy na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego⁹, czy też na podstawie pełnomocnictwa pocztowego, a także jaki był status prawny W.M.?

3) jakie znaczenie ma doręczenie przesyłki zaadresowanej wspólnie do obydwu małżonków, do rąk jednego? W tym kontekście: jakie znaczenie miało doręczenie M.S. przez Organ Decyzji 2003 w dniu 20 sierpnia 2013 r.?

4) od kiedy należy obliczać termin do wniesienia odwołania od Decyzji 2003 przez M.S. i jakie w związku z tym przysługują uprawnienia M.S.?

Stanowisko NSA zawarte w uzasadnieniu glosowanego wyroku jest niespójne. Z jednej strony, według NSA nie można ocenić skuteczności doręczenia pełnomocnikowi pocztowemu Decyzji 2003, ponieważ Sąd I Instancji w zaskarżonym wyroku nie dokonał oceny udzielenia i zastosowania pełnomocnictwa pocztowego z punktu widzenia obowiązującej wówczas podstawy prawnej. Z drugiej, NSA dokonuje jednak oceny skutków braku prawidłowego doręczenia Decyzji 2003, co należy uznać za przyjęcie przez NSA z góry założenia, że doręczenie to było nieprawidłowe.

Przedstawione w glosie tezy odnoszą się do poglądów w zakresie wykładni prawa, przywołanych przez NSA w glosowanym wyroku, które sąd uznał za swoje.

1. Istotne ustalenia stanu faktycznego

W Decyzji 2003 Organ orzekł o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności, na rzecz M.S. i J.S., będących jednocześnie współnikami spółki cywilnej.

---

⁹ Tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 572 z późn. zm. (dalej: K.p.a.).

Zgodnie z treścią Wniosku 2000 wnioskodawcami były dwie osoby fizyczne, małżonkowie – M.S. i J.S., przy czym podpis pod wnioskiem złożyła tylko jedna osoba, tj. J.S. M.S. wniosku nie podpisała. We wniosku tym J.S. wskazała jako adres zamieszkania obojga wnioskodawców, swój adres zamieszkania, będący jednocześnie adresem, pod którym działała spółka cywilna.

J.S. i M.S. byli samodzielnymi przedsiębiorcami, których łączyła umowa spółki cywilnej. Na podstawie tej umowy umocowanym do inicjowania postępowania oraz reprezentowania spółki był każdy ze wspólników samodzielnie. Zgodnie z § 4 tej umowy każdy ze wspólników miał prawo samodzielnego prowadzenia spraw oraz reprezentowania spółki.

J.S. oraz M.S. dnia 26 maja 1998 r. aż do odwołania udzielili W.M. pełnego pełnomocnictwa pocztowego, w tym w szczególności do odbioru poleconych przesyłek rejestrowanych, adresowanych do każdego z mocodawców. Pełnomocnictwo zostało własnoręcznie podpisane przez mocodawców w urzędzie pocztowym, co zostało potwierdzone własnoręcznie przez pracownika pocztowego. W.M. nie wiedziała o udzieleniu jej pełnomocnictwa, nie była obecna przy umieszczaniu jej danych na tym dokumencie.

Decyzja z dnia 26 maja 2003 r. została doręczona na adres wskazany we Wniosku 2000 w dniu 27 maja 2003 r. Decyzję odebrała W.M., która przekazała ją J.S. W.M., która odebrała przesyłkę, prowadziła – w innym lokalu znajdującym się w tym budynku – własną działalność gospodarczą, nie była zatrudniona przez wspólników ani też nie świadczyła usług w związku z działalnością gospodarczą spółki.

Dnia 25 lipca 2013 r. M.S. wystąpiła o doręczenie Decyzji 2003, podnosząc, że decyzja ta nie została jej doręczona. Organ doręczył M.S. Decyzję 2003 w dniu 20 sierpnia 2013 r.

2. Skuteczność wniosku o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności

Z punktu widzenia przedmiotu Wniosku 2000 należy przyjąć, że wniosek ten musiał zostać złożony na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego przysługującego osobom fizycznym w prawo własności¹⁰. Zgodnie z art. 1 ust. 2 tej regulacji jej przepisy znajdowały

---

¹⁰ Tekst jednolity: Dz. U. z 2001 r. Nr 120, poz. 1299 z późn. zm. (dalej: ustawa o przekształceniu prawa) – akt uchylony.

zastosowanie do osób fizycznych, które nabyły prawo użytkowania wieczystego przed dniem 31 października 1998 r., a także do osób fizycznych będących ich następcami prawnymi i złożyły wniosek, o którym mowa w art. 2 tej ustawy, do dnia 31 grudnia 2000 r. Ponadto, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 1 przywołanej ustawy wniosek o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności należało złożyć m.in. do prezydenta miasta, wykonującego zadanie z zakresu administracji rządowej, jeżeli użytkowanie wieczyste było ustanowione na nieruchomości stanowiącej własność Skarbu Państwa.

W § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 grudnia 1997 r. w sprawie wniosku o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności¹¹ za „wnioskodawcę” uznano użytkownika wieczystego lub jego następcę prawnego w przypadku uprawnień, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o przekształceniu prawa. We Wniosku 2000 prawidłowo wskazano J.S. i M.S. jako współmałżonków. W literaturze przedmiotu podkreśla się, że „wniosek o przekształcenie muszą złożyć wszyscy współużytkownicy wieczystości”¹².

W analizowanej w głosowanym wyroku sprawie prawo użytkowania wieczystego zostało nabyte 1996 r. w trakcie trwania małżeństwa J.S. i M.S. i weszło do wspólnego majątku tych małżonków. Jest to istotny aspekt, rzutujący na ocenę dopuszczalności podpisania tego wniosku tylko przez J.S. Mając na względzie art. 36 § 2 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy¹³, Wniosek 2003 należy postrzegać jako czynność procesową zmierzającą do zachowania majątku obydwu małżonków¹⁴. W związku z powyższym J.S. nie musiał posiadać odrębnego pełnomocnictwa do reprezentowania drugiego z małżonków w postępowaniu przed Prezydentem S. w zakresie objętym tym wnioskiem¹⁵. Wniosek ten został złożony ze skutkiem dla M.S. jako współmałżonka. Oznaczało to, że Wniosek 2003, podpisany tylko przez J.S., był wnioskiem złożonym skutecznie wobec J.S. oraz M.S., uruchomił postępowanie administracyjne, w którym status strony, przy uwzględnieniu obiektywnej teorii strony¹⁶, uzyskali J.S. oraz M.S.¹⁷ Podkreślenia wymaga prawny obowiązek¹⁸ J.S. do

¹¹ Dz. U. z 1997 r. Nr 157, poz. 1037.

¹² G. Bieniek, *Przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności*, Nowy Przegląd Notarialny 1999, nr 2, s. 5.

¹³ Tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 2809 z późn. zm. (dalej: K.r.i.o.).

¹⁴ Por. wyrok NSA z dnia 30 sierpnia 2019 r., I OSK 2721/17, LEX nr 2740619.

¹⁵ Por. wyrok NSA z dnia 3 października 2019 r., II OSK 2725/17, LEX nr 2737233.

¹⁶ A. Wróbel, w: *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. A. Wróbel, M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, Warszawa 2023 [wyd. el. LEX].

¹⁷ Por. wyrok NSA z dnia 30 sierpnia 2019 r., I OSK 2721/17, <https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/FA3C4A47A8> [dostęp: 7.03.2025 r.].

¹⁸ Zob. art. 36 § 1 K.r.i.o.

poinformowania M.S. o złożonym Wniosku 2003, ponieważ wniosek ten dotyczył sposobu wykonywania zarządu majątkiem wspólnym. Obowiązek informacyjny należy postrzegać w szerszym ujęciu, polegającym na współdziałaniu dla dobra rodziny, którą stworzyli małżonkowie, co zostało uregulowane w art. 23 K.r.i.o.¹⁹

Niewątpliwie w momencie składania Wniosku 2000 małżonkowie J.S. i M.S. byli także współnikami spółki cywilnej. Spółka cywilna nie jest podmiotem prawa cywilnego, traktowana jest natomiast jako zrzeszenie osób współdziałających w ramach stosunku obligacyjnego²⁰. Prawo użytkowania wieczystego wchodziło w skład wspólnego majątku małżonków, który z uwagi na odrębną regulację dotyczącą spółki cywilnej traktowany był jednocześnie jako majątek tej spółki. Pojęcie „majątek spółki cywilnej” oznacza zawsze wspólny majątek współników i stanowi współwłasność łączną współników, opierającą się na szczególnym stosunku osobistym, jaki kształtuje umowę takiej spółki. Majątek ten, będący odrębną całością, obejmuje wkłady majątkowe współników oraz uzyskane dochody²¹. Mając na uwadze § 4 umowy spółki, a także art. 866 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny²², czynność J.S., jako współnika, polegająca na złożeniu Wniosku 2000, mogła wystarczyć do związania jej skutkami M.S. jako drugiego współnika²³. Również z tego powodu M.S. mogła wykazać interes prawny, o którym mowa w art. 28 K.p.a., i uzyskać status strony postępowania administracyjnego wszczętego na podstawie Wniosku 2000.

Na marginesie wskazać należy, że spółka cywilna, jako umowny stosunek cywilnoprawny o charakterze obligacyjnym, nie mogła samoistnie stanowić strony postępowania administracyjnego przed Organem, ponieważ w ustawie o przekształceniach brak jest przepisu umożliwiającego skonstruowanie odrębnej i samoistnej podmiotowości prawnej dla spółki cywilnej²⁴.

Mając na uwadze przedstawioną wyżej argumentację, nie można zgodzić się z NSA, który w uzasadnieniu głosowanego wyroku wskazał, że „wniosek o przekształcenie mogli złożyć współnicy spółki cywilnej”, już choćby z tego względu, że współnicy ci byli jednocześnie małżonkami.

¹⁹ G. Jędrejek, *Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz*, wyd. 2, Warszawa 2017, s. 252.

²⁰ Por. P. Nazaruk, w: *Kodeks cywilny. Komentarz*, red. J. Ciszewski, P. Nazaruk, Warszawa 2019, s. 1463.

²¹ Por. wyrok SN z dnia 24 listopada 2005 r., III CK 207/2005, Legalis nr 2423412.

²² Tekst jednolity: Dz. U. z 2024 r. poz. 1237 z późn. zm. (dalej: K.c.).

²³ Zob. wyrok SN z dnia 28 listopada 2007 r., V CSK 288/07, LEX nr 488983.

²⁴ Zob. wyrok NSA z dnia 25 stycznia 2019 r., II GSK 5249/16, Legalis nr 1882057.

3. Prawdliwość udzielenia pełnomocnictwa pocztowego i skutki prawne udzielenia pełnomocnictwa pocztowego

Dla oceny skuteczności doręczenia Decyzji 2003 istotne jest ustalenie, czy:

1) W.M. była upoważniona do odbioru rejestrowanej przesyłki listownej, zawierającej Decyzję 2003;

2) upoważnienie to wynikało z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, czy z pełnomocnictwa pocztowego.

Należy wykluczyć zastosowanie art. 45 K.p.a., który w brzmieniu obowiązującym w dacie doręczenia Decyzji 2003 stanowił, że „jednostkom organizacyjnym i organizacjom społecznym doręcza się pisma w lokalu ich siedziby do rąk osób uprawnionych do odbioru pism”. Stronami postępowania w sprawie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności byli J.S. i M.S. jako współmałżonkowie i wspólnicy spółki cywilnej. Jeżeli uwzględnić fakt, że małżonkowie ci prowadzili działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej, to i tak W.M. nie mogłaby zostać uznana za osobę uprawnioną do odbioru pism w rozumieniu tego przepisu. Za taką osobę uważano w literaturze przedmiotu „kierownika albo innego pracownika kancelarii ogólnej lub sekretariatu”²⁵. Tymczasem W.M. nie była zatrudniona przez żadnego ze współników, nie świadczyła również usług na podstawie umowy cywilnoprawnej w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą przez współników.

Wydaje się, że w niniejszej sprawie nie mógł również znaleźć zastosowania przepis art. 43 K.p.a. Jak wskazano w wyroku NSA z dnia 14 lutego 1992 r.: „Za nieprawidłowe należy uznać zastępcze doręczenie pisma (art. 43 k.p.a.) w sytuacji, gdy organowi wiadomo, że adresat w tych miejscach nie przebywa, chyba że zmiana adresu strony (jej przedstawiciela lub pełnomocnika) nastąpiła w toku postępowania, a strona zaniechała obowiązku zawiadomienia o tym organu”²⁶. Taka sytuacja miała miejsce w analizowanej sprawie, ponieważ M.S. była od 1998 r. zameldowana na pobyt czasowy w innym miejscu niż pod adresem zamieszkania wskazanym we Wniosku 2000.

Dlatego też do oceny prawidłowości doręczenia Decyzji 2003 znajdują zastosowanie obowiązujące w tej dacie przepisy rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 15 marca 1996 r. w sprawie warunków korzystania z usług pocztowych o charakterze powszechnym²⁷. Rozporządzenie to wydane zostało na podstawie art. 60 i art. 71 ust. 5 ustawy z dnia 23 listopada 1990 r. o łączności²⁸.

²⁵ Z. Janowicz, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 1995, s. 46.

²⁶ Zob. wyrok NSA we Wrocławiu z dnia 14 lutego 1992 r., SA/Wr 19/92, LEX nr 1688572.

²⁷ Dz. U. z 1996 r. Nr 40, poz. 173 z późn. zm. (dalej: Rozporządzenie 1996) – akt uchylony.

²⁸ Dz. U. z 1995 r. Nr 117, poz. 564 – akt uchylony.

Pojęcie „doręczenie decyzji” należało rozumieć jako doręczenie lub ogłoszenie w sposób unormowany w art. 39 i następnym K.p.a., za pokwitowaniem przez pocztę, przez pracowników organu lub inne upoważnione osoby bądź organy. Unormowania dotyczące doręczeń zamieszczone w Kodeksie postępowania administracyjnego mają charakter regulacji generalnej. Regulacja dotycząca ustanowienia pełnomocnika pocztowego została zawarta w czasie jego udzielenia w Rozporządzeniu 1996, wydanym na podstawie ustawy o łączności.

Rozdział 8 Rozporządzenia 1996 poświęcony został udzielaniu pełnomocnictwa pocztowego. W § 60 ust. 1 tego rozporządzenia zawarto definicję „pełnomocnictwa pocztowego” jako odrębnego pełnomocnictwa do odbioru przesyłek i przekazów pocztowych. Zatem osoba legitymująca się pełnomocnictwem pocztowym była uprawniona do odbioru korespondencji kierowanej do adresata, ze wszystkimi prawem przewidzianymi skutkami, a to oznacza, że dzień odebrania przez nią korespondencji stanowił dzień odebrania tej korespondencji przez adresata²⁹. Jest to jednocześnie odmienny rodzaj pełnomocnictwa od tych, o których jest mowa w art. 40 § 2 i 3 K.p.a.³⁰

W § 61 ust. 1 i 2 Rozporządzenia 1996 został określony sposób udzielenia pełnomocnictwa pocztowego. Pełnomocnictwo pocztowe składa adresat w placówce oddawczej³¹ Poczty Polskiej, wykazując swoją tożsamość przez okazanie jednego z dokumentów, o których mowa w § 48³². Adresat wpisywał do formularza pełnomocnictwa pocztowego dane dotyczące jego tożsamości oraz składał podpis na formularzu pełnomocnictwa pocztowego w obecności pracownika Poczty Polskiej, przyjmującego jego oświadczenie woli w tym zakresie.

Określone w § 61 ust. 2 Rozporządzenia 1996 wymogi dotyczące poprawności udzielonego pełnomocnictwa pocztowego należy ocenić z punktu widzenia informacji dotyczących stanu faktycznego. Obydwoje małżonkowie (J.S. i M.S.) udzielili, w obecności pracownika Poczty Polskiej, W.M. pełnomocnictwa pocztowego, obejmującego m.in. odbiór poleconych przesyłek rejestrowanych. Pełnomocnictwo to zostało przez każdego z małżonków własnoręcznie podpisane. Jest to kluczowy element z punktu widzenia oceny skuteczności udzielonego pełnomocnictwa. W Rozporządzeniu 1996 przewidziane zostały mechanizmy gwarancyjne, wpływające na prawidłowość udzielonego pełnomocnictwa pocztowego. Obejmują one: obowiązek adresata wykazania swojej tożsamości za pośrednictwem dokumentu wskazanego

²⁹ Zob. wyrok NSA z dnia 19 lutego 2014 r., II OSK 2292/12, LEX nr 1569039.

³⁰ Zob. wyrok NSA z dnia 25 września 2009 r., II OSK 1474/08, LEX nr 597301.

³¹ Zgodnie z art. 2 pkt 11 Rozporządzenia 1996 pojęcie to oznacza jednostkę organizacyjną podmiotu, która doręcza lub wydaje przesyłkę albo przekaz pocztowy.

³² Chodzi o dokumenty identyfikujące tożsamość, w tym m.in. dowód osobisty.

w § 48 Rozporządzenia 1996, obowiązek złożenia podpisu na formularzu pełnomocnictwa pocztowego w obecności pracownika Poczty Polskiej, przyjmującego jego oświadczenie woli w tym zakresie.

Z powyższego wynika, że pełnomocnictwo pocztowe zostało skutecznie udzielone. W dacie jego udzielenia W.M. była upoważniona do odbierania przesyłek pocztowych w imieniu obydwu małżonków.

Z uzasadnienia wyroku Sądu I Instancji wynika, że W.M. nie wiedziała o udzieleniu jej pełnomocnictwa, nie była obecna przy umieszczaniu jej danych na tym dokumencie. W świetle Rozporządzenia 1996 okoliczności te nie mają znaczenia dla oceny ważności udzielonego pełnomocnictwa. Na adresatach³³ Decyzji 2003 spoczywał wymóg zachowania staranności i powiadomienia W.M. o udzielonym jej pełnomocnictwie pocztowym oraz ustaleniu sposobu przekazania M.S. i J.S. doręczonej W.M. rejestrowanej przesyłki pocztowej zawierającej tę decyzję.

Zgodnie z § 48 w zw. z § 49 ust. 1 Rozporządzenia 1996 w procesie doręczenia przesyłki rejestrowanej tożsamość W.M. musiała zostać zweryfikowana przez pracownika Poczty Polskiej. Z przedstawionych okoliczności sprawy wynika, że W.M., która odebrała przesyłkę, „prowadziła, w innym lokalu znajdującym się w tym budynku, własną działalność gospodarczą, nie będąc przy tym pracownikiem (ani kierownikiem) spółki”. Są to okoliczności pozostające bez znaczenia z punktu widzenia wymogów dotyczących skutecznego doręczenia rejestrowanej przesyłki pocztowej pełnomocnikowi pocztowemu, określonych w Rozporządzeniu 1996.

Bez znaczenia jest również to, że W.M. oświadczyła, że nie wiedziała, iż udzielono jej pełnomocnictwa pocztowego. Okoliczność ta obciąża M.S. oraz J.S., jako adresatów ustanawiających pełnomocnictwo pocztowe na rzecz W.M.

4. Adresaci rejestrowanej przesyłki pocztowej zawierającej Decyzję 2003

Konsekwencją uznania, że Wniosek 2000 został skutecznie wniesiony i uruchomił postępowanie administracyjne przed Prezydentem S., było uznanie z urzędu, że wnioskodawcom, tj. M.S. i J.S. przysługuje z osobna status strony w rozumieniu art. 28 K.p.a.

Z opisu stanu faktycznego wynika jednakże, że Prezydent S. zaadresował jedną przesyłkę pocztową zawierającą Decyzję 2003 łącznie do J.S. i M.S. Przesyłka została

---

³³ Zgodnie z art. 2 pkt 13 Rozporządzenia 1996 „adresatem” jest m.in. osoba fizyczna, dla której przeznaczona jest przesyłka lub przekaz pocztowy.

odebrana przez W.M. Okoliczność ta powoduje następujące konsekwencje procesowe, których NSA nie brał pod rozwagę w glosowanym wyroku.

Zgodnie z art. 10 § 1 K.p.a. organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Stąd w myśl art. 40 § 1 K.p.a. pisma w postępowaniu administracyjnym powinny być kierowane do strony imiennie, zawierając indywidualnie oznaczonego adresata.

Zgodnie z zasadą oficjalności doręczeń w postępowaniu administracyjnym, wyrażoną w art. 39 K.p.a., czynność ta, o charakterze materialno-technicznym³⁴, by wywołać wynikające z niej skutki prawne, musi zostać dokonana w określony prawem sposób. W tym kontekście należy podzielić przywołane przez NSA w wyroku stanowisko, do którego odnosi się pierwsza teza, że brak doręczenia decyzji administracyjnej, względnie ustalenie, iż zostało ono dokonane z obrazą przepisów traktujących o doręczeniu, oznacza, iż termin do wniesienia odwołania nie rozpoczął swojego biegu.

W postępowaniu administracyjnym stronami są poszczególni małżonkowie jako osoby fizyczne, nie zaś małżeństwo jako instytucja normowana w przepisach Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego³⁵. Każdy z nich powinien zatem mieć możliwość złożenia odwołania od decyzji administracyjnej. Wobec czego prawo do złożenia odwołania przez jedno z nich nie może ograniczać prawa drugiego z małżonków jako strony postępowania³⁶.

Pisma kierowane do strony winny być zatem imienne, wymieniające stronę jako indywidualnie określonego adresata. Przyznanie M.S. statusu strony postępowania administracyjnego wszczętego na podstawie Wniosku 2000 oznacza, że Organ zobowiązany był doręczyć Decyzję 2003 odrębnie dla każdej ze stron, a zatem również dla M.S.³⁷ Decyzja 2003 dotyczyła obojga małżonków i jednocześnie współników spółki cywilnej, tzn. składnika ich wspólnego majątku.

Problem doręczania przesyłek zaadresowanych na obydwu małżonków został dostrzeżony w orzecznictwie: „W sytuacji gdy w jednej kopercie przesyłany jest dwóm adresatom jeden egzemplarz pisma brak jest podstaw do stwierdzenia, że domownik odebrał przesyłkę kierowaną do drugiego adresata, bowiem przesyłka

³⁴ G. Łaszczycza, A. Matan, *Doręczenie w postępowaniu administracyjnym ogólnym i podatkowym*, Kraków 1998, s. 21.

³⁵ Zob. art. 1 § 1 K.r.i.o.

³⁶ Zob. postanowienie NSA z dnia 24 sierpnia 2022 r., I OZ 343/22, CBOSA; wyrok WSA w Warszawie z dnia 30 listopada 2012 r., VII SA/Wa 1657/12, LEX nr 1709766.

³⁷ Zob. wyrok WSA w Olsztynie z dnia 6 grudnia 2018 r., II SA/OI 667/18, LEX nr 2597319.

ta jest tylko jedna i zostaje doręczona tylko osobie kwitującej jej przyjęcie. Ponadto adresat kwitujący odbiór może jedynie umożliwić drugiemu adresatowi zapoznanie się z treścią decyzji (pisma). Nie jest to jednak równoznaczne z doręczeniem decyzji i rozpoczęciem biegu terminu do wniesienia środka odwoławczego. Zatem nie tylko samo pismo powinno być kierowane do imiennie wyznaczonej osoby (adresata) ale również powinno (o ile doręczenie odbywa się poprzez pocztę) być indywidualnie zaadresowane³⁸.

Niewątpliwie Prezydent S. wadliwie zaadresował poleconą przesyłkę rejestrowaną, przesyłając jedną Decyzję 2003 do obydwu małżonków. Nie można jednak negować faktu, że J.S. oraz M.S., którzy byli łącznie wskazani jako adresaci tej przesyłki, ustanowili pełnomocnika pocztowego, uprawnionego do odbioru tej przesyłki w imieniu każdego z nich. W.M., odbierając jedną przesyłkę zaadresowaną do małżonków, działała jako pełnomocnik pocztowy, a więc ze świadomością konieczności jej przekazania adresatom wskazanym na korespondencji. Skoro była to jedna przesyłka adresowana do obydwu adresatów, to W.M. musiała podjąć decyzję, któremu z nich tę przesyłkę przekaże. W tym przypadku każda podjęta przez nią decyzja musiała polegać na wyborze jednego adresata, któremu przesyłka ta została przekazana, i drugiego adresata, któremu przesyłka ta, jako jedyna, z przyczyn oczywistych nie mogła zostać przekazana. Aby uniknąć dokonywania „przypadkowych” wyborów, mocodawcy powinni byli uregulować z W.M. sposób przekazywania im korespondencji. Stanowisko to zostało zresztą potwierdzone w orzecznictwie. Jak wskazał WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 28 maja 2014 r., odnosząc się do adresata, że „w tym stanie rzeczy nie może wywodzić korzystnych skutków prawnych z ewentualnego zaniedbania obowiązków pełnomocnika pocztowego w zakresie przekazywania przesyłek adresatowi³⁹”. Dodatkowo M.S., wraz ze zmianą miejsca zamieszkania, powinna była wypowiedzieć udzielone W.M. pełnomocnictwo pocztowe.

Z ustaleń stanu faktycznego wynika, że w dniu 27 maja 2003 r. Decyzja 2003 została doręczona tylko J.S., co mogłoby oznaczać, że pełnomocnik pocztowy odebrał przesyłkę poleconą wyłącznie w imieniu J.S. Brak wglądu w akta administracyjne sprawy nie pozwala na potwierdzenie tej okoliczności na formularzach potwierdzających odbiór korespondencji od Organu. W orzecznictwie prezentowany jest

---

³⁸ Zob. wyroki WSA w Warszawie: z dnia 24 lutego 2016 r., VII SA/Wa 940/15, LEX nr 2073737; z dnia 10 lutego 2010 r., VII SA/Wa 1959/09, LEX nr 593054; z dnia 5 listopada 2008 r., IV SA/Wa 1384/08, LEX nr 548117 oraz z dnia 30 listopada 2012 r., VII SA/Wa 1657/12, LEX nr 1709766; wyrok WSA w Olsztynie z dnia 2 lutego 2016 r., II SA/OI 1144/15, LEX nr 1998677.

³⁹ Zob. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 28 maja 2014 r., I SA/GI 1719/13, LEX nr 1522226.

pogląd⁴⁰, że doręczenie przesyłki zaadresowanej wspólnie do obydwu małżonków, do rąk jednego może zostać uznane za skuteczne wobec drugiego małżonka tylko wówczas, jeśli drugi z małżonków nie zakwestionuje i nie podważy takiego sposobu doręczenia⁴¹.

Dnia 25 lipca 2013 r. M.S. zakwestionowała taki sposób doręczenia w wystąpieniu do Organu o doręczenie przedmiotowej decyzji, wskazując, że Decyzja 2003 r. nie została jej skutecznie doręczona, a także, że rozstrzygnięcie to powinno być skierowane do wszystkich współników spółki cywilnej, będących odrębnymi przedsiębiorcami i każdemu osobno doręczone. Z powyższego wynika, że J.S. nie poinformował M.S. o doręczeniu Decyzji 2003, także pomimo określonego w art. 36 § 1 K.r.i.o. obowiązku przekazania współmałżonkowi informacji o sposobie postępowania z majątkiem wspólnym.

Decyzja 2003 weszła do obrotu prawnego w dniu 27 maja 2003 r. Koncepcja „wejścia decyzji do obrotu prawnego” nie jest związana z prawidłowym, tj. zgodnym z przepisami prawa doręczeniem decyzji, lecz z dokonaniem czynności doręczenia polegającej na uzewnętrznieniu woli organu wobec podmiotu usytuowanego poza organem administracji i to niekoniecznie nawet wobec jej adresata⁴². Pod pojęciem doręczenia, o którym mowa w art. 110 K.p.a., należy rozumieć również sytuację, w której pomimo niezgodności doręczenia zastępczego z wymaganiami określonymi w art. 43 K.p.a., decyzja znalazła się w posiadaniu osoby, do której została skierowana⁴³.

5. Ocena zachowania terminu do wniesienia odwołania od Decyzji 2003

Nie jest możliwe, na podstawie opisu stanu faktycznego, ustalenie, w którym imieniu W.M. odebrała rejestrowaną przesyłkę zawierającą Decyzję 2003, tzn. czy w imieniu J.S., czy obydwu małżonków.

Powyższe deficyty ustaleń stanu faktycznego muszą zakładać rozważenie dwóch scenariuszy:

⁴⁰ Odmiennie zob. wyrok NSA w Krakowie z dnia 2 lutego 2000 r., II SA/Kr 298/00, LEX nr 655779. Por. B. Adamiak, w: B. Adamiak, J. Borkowski, *Postępowanie administracyjne i sądownoadministracyjne*, Warszawa 2021, s. 287.

⁴¹ Por. wyroki NSA: z dnia 17 maja 2012 r., I OSK 764/11, LEX nr 1218899; z dnia 12 kwietnia 2012 r., II OSK 131/11, LEX nr 1251792 oraz z dnia 22 czerwca 2007 r., II OSK 964/06, LEX nr 344911.

⁴² Zob. wyrok NSA z dnia 17 października 2017 r., II GSK 4055/16, LEX nr 2404367.

⁴³ Zob. wyrok NSA z dnia 26 kwietnia 2016 r., I OSK 3095/15, LEX nr 2064285.

1) przesyłka adresowana do J.S. i M.S., zawierająca Decyzję 2003, została odebrana przez W.M. w imieniu J.S. i M.S.;

2) przesyłka adresowana do J.S. i M.S., zawierająca Decyzję 2003, została odebrana przez W.M. tylko w imieniu J.S.

W pierwszym scenariuszu należałoby uznać, że Decyzja 2003 została skutecznie doręczona również wobec M.S. w dniu 27 maja 2003 r. Zatem doręczenie M.S. Decyzji 2003 w dniu 20 sierpnia 2013 r. trzeba uznać za powtórne, a co za tym idzie nietworzące po stronie M.S. uprawnienia do wniesienia odwołania na podstawie art. 129 § 2 K.p.a. W konstatacji należałoby podzielić stanowisko Samorządowego Kolegium Odwoławczego wyrażone w postanowieniu z dnia 31 grudnia 2018 r. o uchybieniu terminu do wniesienia odwołania.

Należy podzielić pogląd NSA w wyroku ujęty w drugiej z tez. Z uwagi na to, że Decyzja 2003 została doręczona W.M. ze skutkiem dla M.S. w dniu 27 maja 2003 r., to dla M.S. termin do wniesienia odwołania upłynął z dniem 10 czerwca 2003 r., zaś w dniu 11 czerwca 2003 r. decyzja ta stała się ostateczna. M.S. nie może jednak skorzystać z prośby o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania⁴⁴ od tej decyzji z następujących względów. Przede wszystkim ustawodawca określił w art. 58 § 2 K.p.a. termin siedmiu dni na wniesienie prośby o przywrócenie terminu od ustania przyczyny uchybienia terminu⁴⁵. Z opisu stanu faktycznego wynika, że najpóźniej od następnego dnia po dniu 20 sierpnia 2013 r., w którym Organ ponownie doręczył M.S. Decyzję 2003, należałoby obliczać termin siedmiu dni do wniesienia prośby wraz z wniesionym odwołaniem od Decyzji 2003. Termin ten upłynął w dniu 28 sierpnia 2013 r., zaś jego przywrócenie nie jest możliwe w świetle § 3 tego przepisu. Ponadto, nawet gdyby M.S. rozważyła wniesienie prośby o przywrócenie terminu, z zachowaniem ustawowego terminu, to i tak mogłaby mieć trudność w uzasadnieniu⁴⁶ tej prośby. M.S. powinna była przewidzieć skutki udzielonego pełnomocnictwa pocztowego w kontekście skuteczności doręczenia przesyłek, od których biegnie termin do realizacji uprawnień procesowych. Wiedząc zatem, że zmienił się adres zamieszkania przez M.S. po udzieleniu pełnomocnictwa pocztowego, M.S. powinna była wypowiedzieć pełnomocnictwo pocztowe.

---

⁴⁴ Szerzej R. Stankiewicz, w: *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. R. Hauser, M. Wierzbowski, Warszawa 2023 [wyd. el. Legalis].

⁴⁵ Szerzej zob. J. Wegner, w: *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. Z. Kmiecik, M. Wojtuń, J. Wegner, Warszawa 2023 [wyd. el. LEX].

⁴⁶ Ciężar uprawdopodobnienia okoliczności uzasadniającej brak winy w uchybieniu terminu spoczywa na stronie postępowania, która występuje z wnioskiem o jego przywrócenie.

W drugim scenariuszu Decyzja 2003 została doręczona J.S., ale ze skutkiem dla M.S. W dniu 25 lipca 2013 r. M.S. zakwestionowała taki sposób doręczenia w wystąpieniu do Organu o doręczenie przedmiotowej decyzji, niemniej powinno było to nastąpić w terminie określonym w art. 129 § 2 K.p.a., a więc do 10 czerwca 2003 r. Termin ten nie został zachowany. Z przyczyn wskazanych powyżej nie jest również możliwe uwzględnienie prośby o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

Tym samym w pierwszym i drugim rozważanym scenariuszu Decyzja 2003 obowiązuje w stosunku do M.S. począwszy od 27 maja 2003 r. i w konsekwencji odwołanie od Decyzji 2003, ponownie doręczonej w dniu 20 sierpnia 2013 r., jest niedopuszczalne z uwagi na uchybienie terminu do wniesienia odwołania.

Uzyskanie przez decyzję pierwszej instancji cechy ostateczności pozbawia M.S., z uwagi na upływ czasu, także prawa do weryfikacji decyzji ostatecznej. Decyzja administracyjna, jako ostateczna, może być zasadniczo poddana weryfikacji również w trybie nadzwyczajnym, uregulowanym w rozdziałach 12 i 13 działu II K.p.a. Celem wznowienia postępowania jest sprawdzenie, czy któraś z wad postępowania wymienionych enumeratywnie w art. 145 § 1, art. 145a § 1, art. 145aa § 1 i art. 145b § 1 K.p.a. nie wpłynęła na treść decyzji. Przesłanka ta ma mieć charakter pierwotny w stosunku do wydania postanowienia o wznowieniu postępowania⁴⁷. W analizowanej sprawie nie mogłoby zostać złożone podanie o wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a., tj. gdy strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu. Miesięczny termin na wniesienie takiego podania biegnie bowiem od dnia, w którym strona dowiedziała się o decyzji. Przez dowiedzenie się o decyzji należy rozumieć powzięcie wiedzy o samym fakcie wydania rozstrzygnięcia w sposób umożliwiający złożenie podania o wznowienie. Chodzi o takie dane, jak nazwa organu, który decyzję wydał, oraz sposób rozstrzygnięcia sprawy. Nie jest natomiast konieczne dokładne poznanie pełnej treści decyzji. Wystarczy, jeżeli strona posiadała informację, czego dana decyzja dotyczy⁴⁸. Mając na względzie wskazane okoliczności, M.S. uzyskała powyższe informacje co najmniej w dniu 25 lipca 2013 r., składając wniosek o doręczenie Decyzji 2003, co dowodzi przekroczenia tego terminu.

⁴⁷ Z. Kmiecik, *Przesłuchanie świadka i strony w postępowaniu administracyjnym*, Warszawa 2022, s. 222.

⁴⁸ Zob. wyrok NSA z dnia 8 lutego 2018 r., II OSK 1661/17, LEX nr 2481414 oraz z dnia 27 sierpnia 2018 r., II OSK 2226/18, LEX nr 2536881.

Wnioski

Wyrok NSA z dnia 8 lutego 2023 r. jest istotny, ponieważ dotyczy złożonej sytuacji prawnej osoby mającej status małżonka i jednocześnie współnika spółki cywilnej utworzonej ze współmałżonkiem, która bez swojej wiedzy została włączona do postępowania administracyjnego w charakterze strony, w kontekście realizowania przez nią uprawnień procesowych, w tym prawa do weryfikacji Decyzji 2003. Na tle tej sytuacji wywołana została problematyka skuteczności doręczeń rejestrowanej korespondencji od Organu za pośrednictwem pełnomocnictwa pocztowego. Jest to rodzaj pełnomocnictwa, odmienny od tych, które zostały wskazane w art. 40 § 2 i 3 K.p.a., a który uprawnia do odbioru korespondencji kierowanej do adresata, ze wszystkimi prawem przewidzianymi skutkami. Zatem dzień odebrania przez pełnomocnika korespondencji stanowi dzień odebrania tej korespondencji przez adresata.

W sytuacji udzielenia jednej osobie pełnomocnictwa pocztowego przez obojwoje małżonków, mocodawcy powinni dochować odpowiednich aktów staranności, których brak odzwierciedlony został w skutkach sprawy będącej przedmiotem rozpoznania przez NSA.

Po pierwsze, istotne jest określenie sposobu przekazywania każdemu z małżonków rejestrowanej korespondencji, która została doręczona pełnomocnikowi pocztowemu w ich imieniu. Po drugie, współmałżonek, który zmienił miejsce zamieszkania, powinien wypowiedzieć dotychczasowe pełnomocnictwo pocztowe.

W rozpatrywanej kasacyjnie sprawie każdy z małżonków był stroną postępowania wszczętego na podstawie Wniosku 2003. Zatem Decyzja 2003 winna była zostać zaadresowana imiennie do każdego z małżonków z osobna. Prezydent S. wadliwie zaadresował poleconą przesyłkę rejestrowaną, przesyłając jedną Decyzję 2003 do obojdu małżonków, która została odebrana przez skutecznie umocowanego pełnomocnika pocztowego.

Doręczenie przesyłki zaadresowanej wspólnie do obojdu małżonków, do rąk jednego może zostać uznane za skuteczne wobec drugiego małżonka tylko wówczas, jeśli drugi z małżonków nie zakwestionuje i nie podważy takiego sposobu doręczenia.

Zakres uprawnień do weryfikacji decyzji administracyjnej determinuje status procesowy wnioskodawcy. Ponadto wnioskodawca powinien przestrzegać kolejnego aktu staranności, tzn. terminu, w którym mogą zostać zastosowane określone środki procesowe służące weryfikacji decyzji administracyjnej.

W świetle dostrzeżonych deficytów dotyczących ustaleń stanu faktycznego należało rozważyć dwa możliwe scenariusze: 1) przesyłka adresowana do J.S. i M.S., zawierająca Decyzję 2003, została odebrana przez W.M. w imieniu J.S. i M.S.;

2) przesyłka adresowana do J.S. i M.S., zawierająca Decyzję 2003, została odebrana tylko w imieniu J.S.

W rezultacie w pierwszym i drugim rozważanym scenariuszu Decyzja 2003 obowiązuje w stosunku do M.S. począwszy od 27 maja 2003 r. i tym samym odwołanie od Decyzji 2003 ponownie doręczonej w dniu 20 sierpnia 2013 r. jest niedopuszczalne. Brak jest bowiem podstaw prawnych do wystąpienia z wnioskiem o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania.

Decyzja 2003, jako ostateczna, nie mogłaby być także poddana weryfikacji w trybie nadzwyczajnym. Zakładając, że przesłanką wznowienia postępowania przed Prezydentem S., zakończonego wydaniem Decyzji 2003, miałyby być brak udziału M.S. w tym postępowaniu bez własnej winy, to złożenie podania w tej sprawie jest spóźnione.

Glosa jest aprobująca co do rozstrzygnięcia w zakresie uchylecia wyroku Sądu I Instancji i jednocześnie krytyczna co do sposobu uzasadnienia głosowanego wyroku, zarówno w zakresie niespójności wniosków z analizy stanu faktycznego przedstawionych w wyroku, jak i niedostrzeżonych przez NSA deficytów w ustaleniach stanu faktycznego, istotnych z punktu widzenia rekonstrukcji stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy.

Bibliografia

- Adamiak B., w: Adamiak B., Borkowski J., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2002.
- Bieniek G., *Przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności*, Nowy Przegląd Notarialny 1999, nr 2.
- Dawidowicz W., *Postępowanie administracyjne*, Warszawa 1983.
- Janowicz Z., *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 1995.
- Jędrejek G., *Kodeks rodzinny i opiekuńczy. Komentarz*, wyd. 2, Warszawa 2017.
- Kmiecik Z., *Przesłuchanie świadka i strony w postępowaniu administracyjnym*, Warszawa 2022.
- Łaszczycza G., Matan A., *Doręczenie w postępowaniu administracyjnym ogólnym i podatkowym*, Kraków 1998.
- Nazaruk P., w: *Kodeks cywilny. Komentarz*, red. J. Ciszewski, P. Nazaruk, Warszawa 2019.
- Stankiewicz R., w: *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. R. Hauser, M. Wierzbowski, Warszawa 2023 [wyd. el. Legalis].
- Wegner J., w: *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. Z. Kmiecik, M. Wojtuń, J. Wegner, Warszawa 2023 [wyd. el. LEX].
- Wróbel A., w: *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, red. A. Wróbel, M. Jaśkowska, M. Wilbrandt-Gotowicz, Warszawa 2023 [wyd. el. LEX].